

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lissa Price

Enders

Traducere din engleză de
Mihai-Dan Pavelescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Luciana Vlad

Copertă: Faber Studio
Copyright foto coperta © Bob Lea
Copyright foto coperta © Michael Wagner

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Lorina Chițan
Mihai Nacu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PRICE, LISSA

Enders / Lissa Price; trad.: Mihai-Dan Pavelescu. –
București: Editura Trei, 2014
ISBN 978-973-707-906-0

I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Titlul original: Enders
Autor: Lissa Price

Copyright © 2014 by Lissa Price

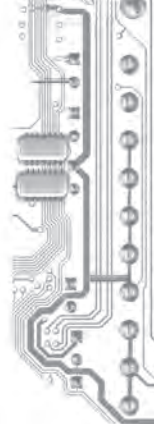
Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0732 25 20 20
e mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-906-0

Pentru Gene, Enderul meu favorit.

Capitolul unu

Am dus mâna la ceafă și jur c-am putut simți cipul sub piele. Bineînțeles, era imposibil să-l percep, deoarece se găsea dedesubtul plăcuței metalice de ecranare. Eu atinsesem țesutul cicatrizat din jur, dur și declanșator de amintiri neplăcute.

Am încercat să nu-l ating, totuși pipăirea lui devenise o manie, așa cum se petrece cu așchiile intrate în palmă sau cu unghiile rupte. Mă obseda permanent, chiar și acum, pe când făceam sendvișuri în bucătărie. În bucătăria Helenei.

Deși Endera murise și-mi lăsase moștenire vila, îmi era imposibil să nu-mi reamintesc zilnic că fusese a ei. Toate alegerile, de la gresia verde-marin până la „insula” complexă din centrul bucătăriei ultramoderne, îi aparținuseră. În casă rămăsese până și menajera ei, Eugenia.

Da, Helena gândise planul nebunesc de a-l opri pe Bătrân, utilizându-mi corpul pentru a-l asasina pe senatorul Harrison. Vina inițială fusese însă a mea, pentru că mă oferisem voluntar să fiu donoare. Pe atunci fuseseam disperată să-mi salvez fratele mai mic, Tyler. Acum nu mai puteam da timpul înapoi, tot așa cum nu puteam

scăpa de cipul oribil care-mi fusese implantat în cap. Îl detestam. Era ca un telefon la care Bătrânul putea suna oricând, un telefon la care trebuia să răspund și pe care nu-l puteam deconecta niciodată. Era linia directă a Bătrânului cu mine, Callie Woodland.

Ultima dată îl auzisem cu două zile în urmă, în timp ce urmăream demolarea clădirii care adăpostise prețioasa lui realizare, Destinații Splendide. Vorbise cu glasul tatei, care murise, ba chiar folosise cuvintele lui de cod: *Ulii când țipă, fugi în pripă*. De atunci mă gândisem întruna la cele întâmplate. Dar acum, stând la masa din bucătărie și întinzând unt de arahide pe feliile de pâine integrală, am decis că Bătrânul îmi vorbise atunci în minte, încercând să mă păcălească. Crud, însă deloc surprinzător din partea monstrului acelaia.

— N-ai mai terminat? m-a întrebat Eugenia.

Glasul ei spart de Enderă m-a străbătut ca o lamă de cuțit. N-o auzisem când intrase. De cât timp mă privea oare? M-am întors și i-am văzut grimasa de pe chipul ridat. Dacă asta era viața de basm pe care o trăiam în castelul acesta, atunci Eugenia era cu siguranță mama vitregă haină.

— Ajunge, a continuat ea. Îmi golești toată camera.

Nu era adevărat. Da, făcusem câteva zeci de sendvișuri, totuși camera noastră ne putea hrăni pentru o lună. Am pus ultimul sendviș în aparatul de autoambalare și folia vegetală subțire l-a strâns imediat, cu un țuiut ascuțit.

— Gata.

Am aruncat sendvișurile într-o geantă de voiaj.

Eugenia nici măcar nu m-a așteptat să plec, ci a început să ștergă suprafața mesei. În mod clar îi stricasem ziua.

- Nu putem hrăni toată populația lumii, a anunțat ea, frecând cu îndârjire niște pete invizibile.
- Bineînțeles că nu.
- Am închis geanta și am pus-o pe umăr.
- Doar câțiva Starteri flămânzi.

Am pus geanta în portbagajul automobilului sport albastru, fără să-mi pot lua gândurile de la privirea dezaprobatore a Eugeniei. Ai fi crezut că putea fi mai amabilă, știind că eram orfană, dar, cumva, mă ura pentru moartea Helenei. Nu fusese însă vina mea. Ba chiar, Helena fusese cât pe-aici să mă omoare *pe mine*. Am trântit capacul portbagajului, închizându-l. Eugenia rămăsese doar pentru că-l adora pe Tyler. Nu era nicio problemă; nu trebuia să-i dau ei socoteală. Nu era tutoarea mea.

Am ridicat mâna la ceafă și am scărpinat absentă cicatricea pe care mi-o făcuse cipul, înainte să-mi dau seama ce fac și să mă opresc. Când mi-am privit degetele, aveam unghiile însângerate. M-am strâmbat.

Am scos un șervețel din poșetă și le-am șters cât am putut de bine. Apoi am ieșit pe ușa dinspre grădină a garajului. Dalele din piatră înverzite de mușchi și umezite de roua dimineții duceau la căsuța de oaspeți acoperită cu trandafiri. Era liniște; înapoia ferestrelor nu se întrezărea nicio mișcare. Am ciocănit la ușa din scândură neșlefuită, ca să văd dacă el se întorsese, dar n-a răspuns nimeni.

Clanța ușii a scârțâit când am apăsas-o. Am strecurat capul înăuntru.

- Michael?

După ce ne mutaserăm toți în vilă, nu mai intrasem în căsuța lui. Locul căpătase parfumul lui Michael, o combinație de vopseluri de pictor și lemn proaspăt tăiat. Chiar și pe când locuiserăm ilegal în clădiri abandonate, el reușise întotdeauna să miroasă frumos.

Desenele uimitoare ce acopereau pereții anunțau însă răspicat că locuia acolo. Primul desen reprezenta Starteri slăbănogi, cu ochi flămânzi, neliniștiți. Purtau mai multe rânduri de haine zdrențăroase, peste umeri le atârnav sticle cu apă și încheieturile mâinilor le erau înconjurate de branterne.

În următorul desen, trei Starteri se luptau pentru un măr.

Unul dintre ei zăcea pe jos, rănit. Așa fusese propria mea viață până acum câteva luni. La următorul desen îmi venea însă și mai greu să privesc.

Prietena mea, Sara. O Starteră pe care sperasem s-o salvez. Îi povestisem lui Michael despre ea și despre timpul pe care-l petrecuserăm împreună în Instituția 37, locul de coșmar unde șerifii federali mă închiseseră alături de alți Starteri nerevendicați. Crochiul o arăta pe Sara după ce abătuse atenția gardienilor și sfârșise prin a fi împușcată cu ZipTaserul, murind agățată de sârma ghimpată. Michael n-o cunoscuse, dar, ca majoritatea Starterilor de pe stradă, știa ce însemnau disperarea și bravura. Zugerăvise acceptul sacrificiului din ochii fetei.

Vederea mi s-a închețat. Nici dacă aș fi trăit un milion de ani, n-aș fi găsit o prietenă la fel de devotată. Ea-mi dăruise totul, iar eu o abandonasem.

Fusese greșeala mea.

Cineva a intrat în căsuță. M-am răsucit și l-am văzut pe Tyler.

— Maimuțico! a strigat el.

Mi-am șters repede ochii. El a venit în fugă și m-a îmbrățișat. În spatele lui, în prag, zâmbea Michael. A intrat, a închis ușa și a lăsat din mână geanta de voiaj.

— Te-ai întors, am rostit, privind-l.

Și-a îndepărtat din ochi părul blond și lățos și a părut surprins de îngrijorarea din glasul meu.

Tyler s-a desprins din îmbrățișare.

— Uite ce mi-a adus Michael!

A fluturat din mâna în care ținea un camion de jucărie și l-a trecut apoi cu roțile peste canapea.

— Unde-ai fost? am întrebat.

După demolarea Destinațiilor Splendide, nu-l mai zărisem pe Michael.

El a strâns din umeri.

— Aveam nevoie de puțină liniște.

Știam că nu va spune nimic în prezența lui Tyler. Știam că mă văzuse ținându-mă de mână cu Blake, nepotul senatorului Harrison. Două marionete ale Bătrânului.

— Ce-ai văzut acolo nu-nsemna nimic, am rostit cu glas scăzut. Că și tu, tu și Florina...

— S-a terminat.

Ne-am privit în ochi. Tyler continua să se joace, imitând sunete de mașini, dar, bineînțeles, ne putea auzi. Am încercat să mă gândesc cum să-mi explic sentimentele, însă, cu toată sinceritatea, nu știam care-mi erau sentimentele. Bătrânul, Blake, Michael... totul era atât de amestecat...

Telefonul mi-a piuit, reamintindu-mi că aveam trei Zinguri necitite.

— Cineva moare de nerăbdare s-ajungă la tine? a întrebat Michael.

Toate Zingurile erau de la Blake. Încercase să mă contactez din ziua în care-l văzusem la demolarea Destinațiilor.

— El este, nu? a continuat Michael.

Am băgat telefonul în buzunar, am înclinat ușor capul într-o parte și i-am aruncat o privire care avertiza „nu mă enerva!“

Tyler s-a uitat neliniștit de la Michael la mine.

— Mergem la mall, a anunțat el. Ca să-mi cumpere pantofi.

— Nu trebuia să mă-ntrebi pe mine mai întâi?

Am prins cu mâna cureaua poșetei de pe umăr și l-am privit fix pe Michael.

— M-a rugat, a răspuns el. Iar pantofii lui favoriți i-au rămas prea mici de-acum.

— Crește-atât de repede, c-ar fi mai bine să-i cumperi unii cu două numere mai mari.

Amândoi eram încântați să-l vedem pe frățiorul meu sănătos, după un an petrecut prin clădiri reci, mereu pe fugă.

— Vino și tu, mi-a spus Tyler.

— Mi-ar plăcea, dar trebuie să plec.

— Unde? a întrebat Michael.

— În vechiul nostru cartier. Să-i hrănesc pe Starteri.

— Vrei să te-ajut?

— De ce? Nu crezi c-o pot face și singură? am replicat.

Imediat cum am rostit cuvintele acelea, am regretat că nu le puteam lua înapoi. Michael a părut teribil de rănit, iar Tyler a rămas cu gura larg deschisă.

— Scuze, i-am spus lui Michael. Mulțumesc pentru propunere. Realmente. Cred, totuși, că mă pot descurca. Voi duceți-vă la mall.

— Ai putea veni să luăm prânzul împreună, a zis Tyler. După ce-mi cumpăr pantofi.

L-a prins pe Michael de mână și a afișat cea mai convingătoare expresie de rugămintă. Practic, eu și Michael jucaserăm rolul de părinți pentru Tyler și de aceea se străduia să ne împace. Eu nu-mi doream decât să-i pot readuce în mod miraculos pe părinții noștri, să fim iarăși toată familia. Trebuia să mă mulțumesc însă cu împlinirea rugăminții mărunte a fratelui meu.

Am legănat geanta de voiaj pe umăr, când am deschis ușa laterală a clădirii de birouri abandonată în care locuiseră Michael și Tyler — și Florina — în timp ce eu îmi închiriasem corpul. Am pătruns în holul de la intrare și am văzut recepția goală, ca de obicei. N-aș fi recunoscut-o niciodată față de Michael, dar inima îmi bătea mai apăsător. Și mai repede. Mi-am ținut răsuflarea și am tras cu urechea după orice semn de pericol. Locul îmi era familiar, însă lucrurile se mai schimbă. Cine știe ce Starteri locuiau acum aici?

M-am îndreptat către recepție, ca să mă asigur că acolo nu se ascundea nimeni, gata să mă atace. Era pustie. Am lăsat geanta pe teighea, i-am tras fermoarul și am scos un prosop. În vreme ce ștergeam teigheaua, am auzit pași în spatele meu. Înainte de a-mi da seama ce se întâmplă, cineva s-a repezit pe lângă mine și a înhățat geanta.

— Hei! am strigat.

Un Starter micuț și buclat fugea spre ieșire, strângând geanta la piept. Câteva sendvișuri au căzut dinăuntru și s-au rostogolit pe pardoseală.

— Alea trebuiau să fie pentru toți, afurisitele! am strigat după el.

A țâșnit afară pe ușă. Nu l-aș fi putut prinde niciodată.

Am ieșit dindărătul tejghelei și m-am aplecat să ridic mâncarea de pe jos. Apucasem un sendviș ambalat, când cineva m-a călcat pe mână.

— Înapoi!

Era o Starteră, poate cu un an mai mare decât mine.

În mâini ținea o scândură, ca pe un baston, gata să lovească. Cuiele ruginite din capătul scândurii m-au convins să nu lupt. Am încuviințat din cap. Ea a ridicat talpa și mi-am retras mâna.

— Ia-l, am spus, arătând spre sendvișul strivit.

L-a înșfăcat, ca și pe celelalte două de pe podea. A mușcat direct prin folia vegetală și a început să mestece, scoțând sunete amenințătoare. Era slăbuță, cu părul scurt și murdar; cândva fusese probabil o fată din clasa de mijloc. Ca și mine.

Eu însămi fusesem la fel de înfometată, totuși nimeni nu venise niciodată în clădirea mea pentru a mă hrăni. Iar acum știam motivul.

Fata a înghițit.

— Tu...

S-a apropiat și mi-a atins părul.

— Cât e de curat...

După aceea mi-a examinat chipul.

— Ești perfectă. Ești o Metalică, nu?

— Poftim?

— Metalicii... nu-i știi? Ția din banca de corpuri. Ai un cip în cap.

A mușcat din nou din sendviș, însă acum a înlăturat folia.

— Cum te simți?

M-a ocolit și mi-a privit curioasă ceafa.

Purtam hainele cele mai banale pe care le putusem găsi în dulapul nepoatei Helenei, dar nu-mi puteam ascunde pielea acum perfectă, părul lucios și trăsăturile fără cusur. Pentru toată lumea era evident că devenisem o sclavă a cipului.

— Ca și cum aș fi proprietatea cuiva.

Mallul strălucitor era complet diferit de viața dură și anarhică a ocupanților ilegali ai clădirilor abandonate. Agenți de pază Enderi supravegheau în fața magazinelor, examinând cu priviri de oțel fiecare Starter care trecea. Unul a observat niște băieți neîngrijiți, care-și anunțau statutul de nerevendicați prin fețele murdare și blugii pătați. A făcut semn agenților de securitate ai mallului, care i-au escortat pe băieți cu brutalitate spre ieșire.

Acesta fusese un mall de lux chiar înainte ca Războiul Sporilor să fi lărgit prăpastia dintre bogați și săraci. Deși nu toți Enderii erau bogați și nu toți Starterii erau săraci, de multe ori așa părea. Aici însă am trecut pe lângă o mulțime de Starteri arătoși, în topuri și jeanși iluzorii care-și schimbau culoarea și textura odată cu mișcările lor. Semănau cu niște păsări exotice, până și băieții, din cauza ochelarilor cu display-uri încorporate, a straturilor de eșarfe și a șepcilor cu celule solare subțiri care le încărcau bateriile. Cei care aveau haine cu cipuri de reglare termică își păstrau pe ei jachetele metalice sclipitoare. Alții le comprimau în instaplitoare, astfel încât încăpeau într-un portofel. Ei spuneau că se îmbrăcau așa pentru a

se deosebi de Starterii de pe stradă. Aveam un dulap plin cu haine de felul acela, moștenite de la nepoata Helenei, dar nu erau stilul meu.

Aceștia erau Starterii revendicați, care trăiau în vile ca a mea. Nu întotdeauna îi puteam deosebi de cei ca mine, care fuseseră remodelați de banca de corpuri. „Metalici“, spusese fata care mă călcase pe mână. Starterii din mall erau frumoși pentru că-și puteau permite. Aveau cei mai buni dermatologi, stomatologi și hairstyliști Enderi și toate cremele și produsele de înfrumusețare pe care le puteau cumpăra bunicii lor. Războiul Sporilor aproape că nici nu le afectase stilul de viață.

Am pus capăt gândurilor acelora. Îi judecam, însă și ei își pierduseră părinții. Poate că bunicii nu-i priveau cu drag, ci erau reci și ranchiunoși, deoarece zilnic le vedeau fețele care le reaminteau de propriii lor copii dispăruți.

Războiul Sporilor ne schimbase pe toți.

M-am scărpinat la ceafă și am privit în jur, sperând să văd un magazin de încălțăminte. Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Michael și Tyler în spațiul food court, dar, pentru că misiunea mea de a-i hrăni pe cei fără adăpost eșuase, ajunsesem mai devreme. Am simțit un nod mare în gât, gândindu-mă la asta. Michael avusese dreptate: n-ar fi trebuit să plece singură. Ar fi trebuit să-mi amintesc trucurile deprinse pe stradă: nu-ți lua mâna niciodată de pe geantă. Nu sta niciodată cu spatele spre o intrare. Fii mereu pregătită să te lupți. Muncisem mult și hrănisem doar doi Starteri, care fugiseră fără măcar să-mi mulțumească.

Mi-am îndreptat atenția către display-ul gonflabil informativ din mijlocul mallului.

— Încălțăminte, am rostit spre microfonul invizibil.

Display-ul a desprins un magazin de pe hartă și i-a proiectat holograma în aer. Era singurul magazin de pantofi de sport din mall. După cum îl știam pe Tyler, avea să probeze toate perechile dinăuntru. Trebuia să mă duc să-l salvez pe Michael.

Am pornit către magazin, trecând pe lângă o bunică Enderă, care se rezema de brațul unei Startere drăguțe, probabil nepoata ei.

E frumușică.

M-am oprit.

Auzul glasului aceuia electronic, artificial, care-mi răsună în minte, mă scotea din sărite.

Bătrânul.

Ce mai faci, Callie? Mi-ai dus dorul?

— Nu. Absolut deloc.

M-am străduit să-mi păstrez vocea egală.

— Ochii care nu se văd se uită.

Isteț răspuns.

Mi-am reamintit după aceea că putea vedea prin ochii mei. Mi-am dus mâinile la spate, ca să nu le vadă tremurul.

Nu te cred câtuși de puțin. Sunt sigur că te-ai gândit la mine în fiecare zi. În fiecare oră. În fiecare minut.

— Totul se rezumă la tine, este?

Aș fi vrut realmente să urlu la el, dar agenții de pază m-ar fi crezut nebună.

M-am uitat la ei. Mă priveau cu atenție pentru că vorbeam de una singură? Nu, fiindcă era posibil să vorbesc în cască. Poate că-mi simțiseră agitația. Oricum, n-ar fi putut face nimic pentru a mă ajuta.

— Ce vrei?

Vreau să-mi acorzi întreaga ta atenție. Și vei dori să mi-acorzi.

Un fior mi-a străbătut corpul.

Uită-te în stânga și spune-mi ce vezi.

— Magazine.

Mai uită-te.

M-am răsucit spre stânga.

— Doar... un magazin de ciocolată, unul de bijuterii, un magazin închis...

Nu te uiți destul de atent. Ce altceva?

Am început să merg.

— Cumpărători... Enderi, unii cu nepoți, niște Starteri...

Da. Starteri. Continuă să privești.

Am scanat zona. Dorea să găsesc un Starter anume?

— Ce-i ăsta, un joc de-a fierbinte/rece?

Mai degrabă de-a fierbinte/fierbinte. Atâta doar că în curând vei vedea că nu-i un joc.

Am rămas locului în mijlocul mallului, astfel încât Starterii și Enderii trebuiau să mă ocolească. El dorea să văd un Starter. Erau o mulțime... dar pe care anume? Apoi am zărit o fată cu păr roșu, lung. O cunoșteam.

Reece.

Era donoarea al cărei corp fusese închiriat de tutoarea mea Lauren pentru a-și căuta nepotul. Mi-o aminteam pe Reece ca pe o prietenă, totuși; desigur, aceea fusese de fapt Lauren. Adevărata Reece nu m-ar fi cunoscut. I-aș fi putut însă spune foarte multe.

— Reece! am strigat.

Era la fel de drăguță ca întotdeauna, cu o rochie scurtă cu imprimeuri și pantofi decupați, cu toc mic. Am pornit către ea, ocolind oamenii. Era la vreo trei metri în fața mea când s-a oprit și s-a întors.

— Mă numesc Callie, i-am spus în mijlocul mulțimii. Nu mă cunoști, dar eu te știu.

M-a privit tare ciudat, cu o expresie pe care n-o văzusem niciodată la ea. Colțul gurii i s-a ridicat într-o încercare de surâs, însă n-a fost o mișcare fluidă, ci mai degrabă... mecanică.

Ceva nu era în regulă.

După aceea s-a răsucit brusc și s-a îndepărtat.

— Stai! am strigat după ea.

Nu s-a oprit. Un Ender mergea imediat în urma ei. Poate că nu l-aș fi remarcat, dar avea pe o parte a gâtului un tatuaj argintiu mare. Un cap de animal. Abia îl puteam distinge. Putea să fi fost un leopard.

— Era Reece, da? Ai vrut s-o văd?

Întotdeauna mă pot bizui pe tine, Callie.

Oare Reece știa că o urmărea Enderul cu tatuaj de leopard? Nu eram sigură. Ea a intrat într-un magazin. Tatuatul a trecut la următorul și s-a prefăcut interesat de colierele de perle din vitrină.

Am făcut un pas într-acolo.

Nu. Las-o-n pace.

Reece a ieșit peste câteva momente și bărbatul cu tatuaj de leopard și-a reluat urmărirea. Am continuat să merg, rămânând mult în urmă, privind-i pe amândoi.

— Este-n pericol, i-am spus Bătrânului.

O să vezi.

Un sentiment oribil de groază s-a revărsat peste mine.

— E cineva-n ea?

Banca de corpuri fusese distrusă, totuși Bătrânul avea acces la mine. Era posibil ca el să aibă de asemenea pe cineva în interiorul lui Reece. Gândul acela îmi întorcea stomacul pe dos. Vocea lui electronică... Tatuajul de leopard... Folosirea corpului lui Reece...

În depărtare, dincolo de Reece, am zărit magazinul de încălțăminte. Tyler și Michael tocmai intrau.

— Michael! am strigat, sperând că mă putea auzi peste hărmălaia mulțimii și muzică.

Era la vreo șase-șapte magazine depărtare. S-a oprit și a privit în jur, dar nu m-a văzut. A intrat.

Reece trebuie să fi auzit însă, deoarece s-a întors și m-a fixat cu privirea. Nu dorisem să se întâmple așa. Tatuatul a putut s-o ajungă din urmă. I-a rostit ceva la ureche și Reece a clătinat din cap cu o mișcare nenaturală. Bărbatul i-a atins brațul și ea — sau persoana aflată în interiorul ei — și l-a retras brusc.

— Ce se-ntâmplă?

Încremenisem locului, străduindu-mă să rezolv enigma aceasta îngrijorătoare.

— Spune-mi!

Distrugerea Destinațiilor Splendide n-a însemnat și distrugerea mea. Nu era singura mea resursă. Pot accesa în continuare toate cipurile.

Reece i-a întors spatele tatuatului, apoi a pornit în fugă spre magazinul de încălțăminte.

Și le pot transforma în arme.

— Nu, am spus către el, către mine, către toți cei din jur.

Mi-am ținut răsuflarea și timpul s-a oprit. Totul se derulase atât de fulgerător. Mulțimea din jur a devenit o pâclă încremenită, când am început să alerg spre magazin. Parcă alergam prin apă — nu puteam înainta suficient de rapid.

Ajunsesem la două uși depărtare, când un Starter cu păr negru, purtând o jachetă metalizată gonflabilă, s-a repezit către mine ca un glonț. Abia am izbutit să-i

întrezăresc chipul cu maxilar puternic și ochi sfredelitori. S-a izbit de mine, m-a cuprins în brațe și m-a tras înapoi cât ai clipi.

Înainte de a putea reacționa, a detunat o explozie oribilă, care mi-a frânt inima. Răsunase din locul unde stătuse Reece. Am fost proiectată prin aer odată cu Starturul și am întrezărit doar o strălucire orbitor de albă.